

[Alice Faber]

at finde argumenter for forslagene i bemærkningerne, i hvert fald en argumentation, som er begrundet i generel viden om uheldige regler. Selvfølgelig skal vi tage hensyn til konkrete klager, det skal vi bestemt, men det bør ses i en større sammenhæng.

I cirkulære af 5. november 1980 harmoniseredes reglerne om plejetilladelse ved plejeforhold af længere varighed med reglerne om adoption. Det betød, at der skete en stramning af reglerne om plejeforældres alder og varigheden af deres samliv. Skal disse regler i døgnplejecirkulæret nu også ændres?

Jeg vil også gerne spørge, hvad det er for en viden, der ligger bag ved forslaget om at slække på kravene til de almindelige undersøgelser. Jeg kan godt forstå, at det er ubehageligt for forældrene at få foretaget de undersøgelser, men vi synes, det er vigtigt, at man ikke slækker på kravene.

Vi mangler også viden om problemerne med samrådene. Hvad er det, der har retfærdiggjort, at godkendelsen skal flyttes til statsamterne, og hvorfor har ministeren ikke i bemærkningerne åbenbart noget om indholdet af de drøftelser med organisationerne, som er nævnt i punkt 5 i de almindelige bemærkninger? Adoptionsnævnet kommer efter vores mening ud i nogle problemer med hensyn til at have viden nok til at kunne være ankeinstans. Hvis det ikke får mulighed for at følge udviklingen igennem de sager, som ikke ankes, får det et skævt indtryk af sagstyperne. Findes der ikke inden for andre områder tilfælde, hvor den øverste forvaltningsmyndighed både er sidste ankeinstans og fører tilsyn med de underordnede myndigheder?

Vi er altså bange for, at børnenes tarv i forbindelse med adoption underlægges hensynet til adoptivforældrene i justitsministerens forslag, men vi vil under udvalgsbehandlingen godt være med til at se på, hvad der ligger af yderligere materiale, for vi har god brug for mere materiale om, hvordan den nuværende ordning har fungeret. Jeg er også bange for, at hvis justitsministerens forslag gennemføres, så vil en del af de adoptionssøgende få nogle forventninger, som bliver meget svære at leve op til, fordi der ikke er børn nok. Vil unge forældre f.eks. ikke altid gå forud for ældre forældre, f.eks. forældre over 40 år, og enlige? Men de har

nogle forventninger, som man uden tvivl ikke vil kunne leve op til.

Birgith Mogensen (CD):

Dette forslag til lovændring fylder jo ikke meget som lovforslag, kun en enkelt side. Ikke desto mindre vil lovændringen få vidtrækkende betydning for fremtidige adoptionsager.

Adoptionsloven er en rammelov, som indtil nu har ladet embedsmænd om at udfylde rammerne, især hvad angår reglerne om godkendelse som adoptant.

CD kan helhjertet tilsige forslaget sin støtte. Efter vor opfattelse er et lovforslag som dette endnu et skridt i den rigtige retning, nemlig at give politikerne og folketinget den naturlige kompetence tilbage i forhold til det tidligere af såkaldte eksperter dominerede flertal.

Forslaget lader kompetencen til at godkende adoptionssøgende overgå fra adoptionsamrådene til statsamterne, som i forvejen varetager funktioner ved behandlingen af adoptionsager, med klagemulighed til adoptionsnævnet. Dette vil efter CDs opfattelse give en mere enkel og hurtigere behandling af adoptionsbegæringer, således at ansøgerne ikke mere skal svæve i uvished i månedsvis, ja endog i årevis, og med bævende hjerte vente på dommen over dem som forældre. At justitsministeren samtidig har tilkendegivet, at han ønsker de meget stramme regler om godkendelse som adoptant lempet, kan kun glæde CD. Både alderen, der tænkes hævet fra 40 plus 38 år til 45 plus 45 år, og samlivsbetingsen, der tænkes sænket fra 5 til 3 år, er en naturlig lempelse af vistnok verdens strengeste regler om adoption.

Når samfundet udvikler sig, må samfundets regler også gøre det. CD er sig selvfølgelig sit ansvar bevidst, især over for de børn, adoption skal gavne, men det er næppe mere gavnligt for børnene at skulle vente år og dag på at blive adopteret end at skulle leve hele deres barndom på institution, og det er faktisk risikoen, hvis vi ikke gør vore krav lidt mindre stramme og lidt mere menneskelige. Næppe én eneste adoptionssøgende søger uden meget nøje at have overvejet de mulige konsekvenser, og de søger alligevel i håb om at kunne give et barn en tryk tilværelse i en familie.